

Кравець

Яків Щоголів

Дорогий струмент у мене —
Голка, шило й ніж:
Не полومляться, хоч скільки
Їми ший і ріж.

Тільки я вже, панібрате,
Дбаю не такі
Бідним людям на одежу
Смухи та нитки.

Смух у мене дуже добрий, —
Лізе без ножа;
Нитка рветься те і діло:
Смуху догоджа.

Так зате ж кожух я вволю
Крейдюю наб'ю,
Мережками і цяцьками
Береги прош'ю.

Цілий тиждень безпремінно
Виносиш його;
А потім, як стане драться,
Що тобі з того?

Так і треба, щоб до жару
Ти не привикав,
Щоб в дірки за спину вітер
Трішки продував.

Ти на те й на світ родився,
Щоб, як віл, робив,
А волу хіба коли хто
Кожушину шив?

Та її і в гробовище
Не дадуть тобі;

Скажуть: як ти народився,
Так і йди собі!

1877